

De nerfläckade pennfatennirriterade mih på ett tidigt stadium. Jag köpte en burk svart cykellack och en pensel och målade över dem. Så blev de svarta och blanka och kunde bättre passa in i en framåtgående bank.

När direktören anlände på morgonen, så upptäckte han vad jag höll på med. Han studsade till och stannade, men det enda han fick ur sig var: "Ja, jag säger då ingenting."

Det var väl det närmaste av beröm han kunde åstadkomma. Någon ersättning för mina utlägg talades det inte om, och så långt tänkte jag inte själv.

Min skolning i bank fick jag försöka klara själv. Otaliga var de kvällar, nätter och söndagar jag satte mig på banken. Där försökte jag lista ut siffrornas lekfulla vandringar fram och åter mellan kassablad och specialer. När jag vid ett tillfälle försökte få en upplysning av kamrern, så fick jag bryskt veta, att det där var något som en vaktmästare inte hade att göra med.

Högst uppmuntrande. I all synnerhet, som jag i en plötsligt uppkommen nödsituation fick rycka in, och då fick höra, att sådant där skulle jag väl nu kunna.

Nåja, på den tiden hade jag tämligen snabb fattningsförmåga och lätt för att lära, så allt gick.

Posten om eftermiddagarna bekymrade mig. Det blev hetsigt, som jag tidigare nämnt, vilket inverkade på kvalitén på de anilinfärgade breven.

En eftermiddag gick jag in och satte mig vid skrivmaskinen. Min tanke var först att få kuverten utskrivna, men